

„Tako!“ zavzame se Sušec. „Ti se obotavljaš dati, kar si obljubil. Dobro!

V teh mojih treh dneh
In Aprilovih dveh
Bo tvoja čreda vsa na tleh.“

Takoj je zavêl mrzel veter, začelo je deževati in naposled snežiti, kot o Božiču. Predno je mogel ovčar prignati ovce domov, pocepale so mraza po tleh in žalostno poginile.

Ta pripovedka ni kar tako brez pomena, kajti v resnici je sušec oni mesec, kateremu ljudje najmanj zaupajo. Če je nekaj dnij lepo, pa se že v kratkem tako prevrže, kakor bi bili hipoma sredi zime. Veliko resnice ima v sebi oni pregovor, ki pravi:

Če v sušcu že igrajo
Po zraku se mušice,
V aprilu še pogosto
So dobre rokovice.

Pivčan.

Bodi krotak in priljuden.

(K sliki.)

Menim, da ste takoj vganili, ko ste zagledali sliko današnjega „Angeljčka“, da ljubeznivi mladeniček, katerega tako zvesto poslušajo tovariši, je sv. Frančišek Saleški, jeden najblagovitejših ljudij, kar jih je bilo kdaj na svetu. Ta plemeniti deček je bil poznej slaven škof; tako učen in svet, da ga je sveta cerkev prištela mej cerkvene učenike ter ga s tem povzdignila do one vzvišene časti, kakoršno ima do sedaj le 22 svetnikov. Že predlanskim je vam „Angeljček“ pravil, kako je dobri deček zbiral krog sebe druge dečke, svoje vrstnike, kako jih je lepo učil svetih resnic iz katekizma in kako je pobožno molil z njimi. Danes pa „Angeljček“ še posebno povdarja in svojim čitateljčkom priporoča ono čednost, po kateri se je najbolj odlikoval ves čas

svojega življenja, namreč njegovo ljubeznivo krotkost. Koga razžaliti, to je bilo pri njem nemogoče, pač pa je takoj odpustil, če ga je kdo drugi razžalil; pa saj ga prav za prav razžaliti še ni mogel nihče, če se je še tako prizadeval.

Njegovim prijateljem se je zdelo, da je še preveč krotek in prizanašljiv. Jeden izmed njih se mu je nekoč pošalil: „To je res, da pojde Frančišek Saleški v nebesa; kot genfski škof pa, ne vem, kako bo; bojim se, da bi mu kaj ne nagajala njegova prevelika krotkost.“ Svetnik odgovori: „O, lažje se je odgovarjati za preveč krot-

kosti, kakor za preveč ostroti. Ali ni mar Bog sama ljubezen? Bog Oče je oče usmiljenja, Bog Sin se imenuje jagnje; Bog sveti Duh se kaže v podobi goloba, ki je gola krotkost. Ko bi bilo kaj boljšega, kakor je dobrotljivost, bi nam bil Jezus Kristus povedal, in vendar nam je dal le dva nauka, ki naj se ju naučimo od njega: srčno krotkost in ponižnost. Mi-li hočete braniti, da naj se ne učim nauka, ki ga je dal sam Bog, ali hočete biti bolj učeni kakor Bog?" (Ako se hočeš natančneje poučiti o tem preljubeznivem svetniku, kupi si knjižico: „Kako ti je imé?" IV. zv., stane le 5 kr.)

Kuharčkova kava. 2

(Iz francoščine prevel *Brinjós.*)

Živel je njega dni deček rmenolas. ko zlati klas, rdeceličen ko žareča vrtnica in sladkosneden ko oblizljiva mačka. Mislil je, da je ni večje sreče na svetu, kakor če se polize ali pohrusta kaka slaščica. Nebeški raj si je predstavljal kot velikansko mramorno palačo, okrašeno z rmenim zlatom in z bliščječimi zrcali; a angelje je v duhu videl oblečene v belo obleko, kakoršno nosijo slaščičarji in zdelo se mu je, da delijo dan na dan posladkorjenih mandeljev, fig, rožičev in drugih slaščic.

Ako mu je mati preiskovala žepe, ni našla v njih ne pipca, ne piščalke, ne bezgove puške, in sploh nobene igrače, katero ljubi deca; pač pa je bilo v njih obilo leščnikov, orehov, sladkorja in drobtinic čokolade.

Tedaj je pa vzdihnila mati žalostno: „Ali ni sramota, da v svojem desetem letu še ne misliš nič na družega, ko na usta! Mlad sladkosnedež, star požeruh! Začne se sè strdjo, a končuje se z vinom!“

Kljubu dobrohotnemu opominjanju svoje matere in kljubu ščipanju, ki je je večkrat občutil v želodcu, je ostal mali Peter nepopoljšljiv sladkosnedeč. Sladkosnedost je bila njegova jedina slaba, grda lastnost.

Ko je bil star dvanajst let, vzela ga je mati iz šole, da bi ga dala česa učiti, s čemur naj bi si svoje dni služil lastni kruh.